

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XVII. Nonnulla alia Alberti Charitatis corporalis, & spiritualis Exercitia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

tis profecerint. Magnam profectò vim exemplis DEI Servorum in animis juvenilibus inesse oportet!

CAPUT XVII.

Nonnulla alia Alberti charitatis corporalis & spiritualis exercitia.

Fornax Charitatis in Alberto semper ardebat desiderio juvandi alios, cum primis autem Sacerdotes DEI Ministros. Quare cum ipse sufferre nequiret incommoda etiam levia Sacerdotum suæ Canoniciæ, sui verò nulla prorsus commiseratione tangeretur, tametsi plurimùm ultimis præsertim vitæ suæ annis, ab abstinentiis & jejniis afflictus, ac continuâ quasi vigiliâ maceratus, ut vix linguam in verba laxare posset, voluit nihilominus sibi ipsi soli onus ad mensam legendi, omnibus ceteroqui commune, imponere, idque quàm diu vixit.

Verùm, quoniam ardens iste charitatis focus nullis restringebatur terminis, in tantum eius se flammæ dilatabant, ut quocunque pius Alberti affectus se circumfer-

ret,

ret, protinus eundem ipsæ sequerentur: cum mensæ assidens Christi pauperum recordaretur fame languentium, tanta in illos compassione ferebatur, ut maiorem tenuis alioqui victus sui partem, quo se ipsum sustentare debebat, janitori committeret mendicis erogandam. Si quis ipsi propterea compateretur, tali non alio obviabat responso, quam quòd hoc pacto duo bona præstaret, unum pauperibus, quòd modico eo demenso sibi subtracto restaurarentur: alterum sibi, corpori suo superfluum illud denegando, ne ferociret, & adversus spiritum recalcitraret, quippe quòd expertus fuerit, illud meliore freno intra limites contineri non posse, quam fame.

Quemadmodum porrò in seipsum summe austerus fuit, ita aliis admodum se discretum exhibuit: omnium calamitatibus ad misericordiam flectebatur, magnæque promptitudine, ac modestiâ defectus aliorum excusabat, se verò iis asserebat scate- re. Omnes honore, & amore prosequetur, & in seipso omnium infirmitates sen-

riebat, continuas pro eorum salute preces effundens, in quo tam fervidus erat, ut nullo non die lacrymæ comitarentur eius orationes pro quibusvis infirmis & afflictis, pro captivis, pro iis, qui in misera infidelium servitute tenebantur, singulariter tamen pro peccatoribus, præsertim obstinatis: & tunc de novo non solum lacrymis ex oculis defluentibus, sed ex proprio sanguine, ex innocente suo corpore elicto suas preces longè efficaciores reddebat, sub quibus persæpè & magno cum affectu nec non voce satis clarâ versum illum *Parce Redemptis* ex Hymno Festi S. Joannis Baptistæ desumptum repetebat, uti sæpius cùm à me, tam ab aliis auditum fuit. Hinc, cùm ipsi consuetum esset, suam in psallendo, nec non aliis vocalibus precibus decurrendis vocem altiùs elevare, ut seipsum audiret, id minimè advertens, locum dabat, ut illæ orationes ex ipso resonarent, quæ ex corde tanquam ab arcu vivacis cuiusdam affectus, emissæ sagittæ, in cœlum ad pias DEI miserentis aures ferendas ascendebant.

Libri I. Finis.